

IBSU

შავი ზღვის საერთაშორისო უნივერსიტეტი
სოციალურ მეცნიერებათა ფაკულტეტი
საერთაშორისო ურთიერთობების სადოქტორო

**გლობალიზაციის პოლიტიკური ასპექტები „ცივი ომის“
დასრულების შემდეგ: საქართველოს მაგალითზე**

თამარ მკალავიშვილი
პოლიტიკის მეცნიერებების სადოქტორო დისერტაციის ავტორეფერატი

თბილისი, 2018

სამეცნიერო ხელმძღვანელი:

ნიკა ჩიტაძე

შავი ზღვის საერთაშორისო უნივერსიტეტის პროფესორი, დოქტორი

(ხელმძღვანელის ხელმოწერა)

ექსპერტები (სახელი, გვარი & აკადემიური წოდება):

1. ასოც. პროფ. ვახტანგ მაისაია

2. ასოც. პროფ. გიორგი მჭედლიშვილი

ოპონენტები (ექსპერტები (სახელი, გვარი & აკადემიური წოდება):

1. პროფ. დოქტ. ანდრეი მაკარიჩევ

2. პროფ. დოქტ. ალექსანდრე კუხიანიძე

შესავალი

განხილვები პოლიტიკური გლობალიზაციის შესახებ შესაძლებელი გახდა მეორე მსოფლიოს დასრულების შემდეგ, ვინაიდან ომის დასრულების შემდგომმა პერიოდმა შექმნა ისეთი შესაძლებლობები, რომელიც ხელს შეუწყობდა გლობალიზაციის პროცესების განვითარებას პოლიტიკაში. ამ მხრივ, მნიშვნელოვანია ვახსენოთ, რომ თუ მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ მსოფლიო პოლიტიკურ რუკაზე იყო ორმოცდაათი სახელმწიფო და ჩვენი პლანეტის უდიდესი ნაწილი დაფარული იყო კოლონიალური ტერიტორიებით, თანდათანობით გლობალიზაციის პროცესებმა, შექმნეს ისეთი პირობები, რომ დამოუკიდებელი სახელმწიფოების რიცხვი გაზრდილიყო მთელი მსოფლიოს მასშტაბებით. განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია ხაზი გაესვას იმ ფაქტს, რომ ცივი ომის დროს 102 სახელმწიფო ინიშნებოდა მსოფლიო პოლიტიკურ რუკაზე. საბჭოთა კავშირის, იუგოსლავიისა და ჩეხოსლოვაკიის დაშლის შემდეგ, 22 დამოუკიდებელი სახელმწიფო გამოჩნდა მსოფლიო პოლიტიკურ რუკაზე. აქვე მნიშვნელოვანია ითქვას, რომ დამოუკიდებელი სახელმწიფოების რიცხვის გაზრდამ, შექმნა საჭიროება, რომ თითოეული სახელმწიფო ჩართული ყოფილიყო გლობალიზაციის პროცესებში, პოლიტიკის დონეზე, იმის გათვალისწინებით, რომ მსოფლიოში არსებობს ისეთი გლობალური პრობლემები როგორცაა, ტერორიზმი, მასობრივი გამანადგურებელი იარაღი, ადამინების უფლებების დარღვევა და ა.შ. მსოფლიო ქვეყნების მეტი ინტეგრაცია პოლიტიკაში ძალიან მნიშვნელოვანია, თან თუ გავითვალისწინებთ კონფლიქტების რაოდენობას მთელი მსოფლიოს მასშტაბებით. ჰეიდელბერგის ინსტიტუტის მიხედვით 2013 წელს 414 კონფლიქტი ითვლებოდა მსოფლიოს სხვადასხვა რეგიონებში. ამ მხრივ, საერთაშორისო საზოგადოების თანამშრომლობის გარეშე შეუძლებელია შიდა და სახელმწიფოებს შორის არსებული კონფლიქტების მოგვარება. აქვე შეგვიძლია მოვიყვანოთ სპარსეთის ყურის ომი, რომელიც თეზისის მომდევნო თავებში უფრო დეტალურად იქნება განხილული, ასევე მაგალითად ერაყის სამხედრო აგრესიის დროს კუვეითის მიმართ, როდესაც საერთაშორისო კოალიცია დაარსდა აგრესიის შესამცირებლად და კუვეითსათვის დამოუკიდებლობისა და სუვერენიტეტის შესანარჩუნებლად. შემდეგი მაგალითი, რომელიც შეგვიძლია განვიხილოთ არის ნატოს ჩარევა ბალკანეთის კონფლიქტის

მოგავრებაში. აღნიშნული პერიოდის დროს ნატო შეგვიძლია მოვიხსენიოთ როგორც ორგანიზაცია, თუმცა დღეისდღეობით ნატოში შედის 28 ქვეყანა. გარდა ამისა, აღსანიშნავია ითქვას, რომ ცივი ომის პერიოდის შემდეგ დაარსდა უდიდესი საერთაშორისო კოალიცია ISAF-ის მისია, რომელიც მოიცავდა ორმოცდაათ სახელმწიფოს, ვინაიდან ჩვენთვის ცნობილია, რომ ავღანეთი ხანგრძლივად ტერორიზმის მთავარ წყაროს წარმოადგენდა და ამის გამო ტერორიზმი მსოფლიოს ყველა რეგიონის მთავარ საფრთხეს წარმოადგენს.

დღეისდღეობით, როგორც უკვე ზემოთ იქნა ხსენებული, ყველაზე დიდი პრობლემა მსოფლიოსთვის დაკავშირებულია ტერორიზმის პრობლემასთან, ვინაიდან ჩვენ გვაქვს ახალი ტიპის ტერორიზმის გამოვლინება ტერორისტული ორგანიზაციის ISIS-ის ქმედებებით, რომელსაც არანაირ კავშირი აქვს არც ისლამთან და არც სახელმწიფოსთან, თუმცა მიუხედავად ყველაფრისა ტერორისტულმა ორგანიზაციამ მოახერხა, რომ კონტროლი დაემყარებინა შუა არმოსავლეთის მნიშვნელოვან ნაწილზე, განსაკუთრებით ერაყისა და სირიის პროვინციებზე. ასევე მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ ISIS-მა მოახერხა, რომ კონტროლი დაემყარებინა მნიშვნელოვან სანავთობო პუნქტებზე, რომლის საშუალებითაც ტერორისტულმა ორგანიზაციამ მიიღო 80 ათასი ნავთობ ბარელი ყოველ დღიურად და 2014 წლის სექტემბერში, მათი შემოსავალი დღიურად იყო 2 მილიონი დოლარი.

ამ ყველაფერმა კიდევ ერთხელ ცხადყო ტერორიზმთან ბრძოლის მნიშვნელობა. მაგალითად, 2014 წელს ბრიუსელში, ჩატარდა კონფერენცია, სადაც მონაწილეობდა 60 სახელმწიფო, რომელმაც შექმნა კოალიცია ამ გლობალური საფრთხის წინააღმდეგ საბრძოლველად.

აქედან გამომდინარე, საკითხები, რომლებიც დაკავშირებულია კოლექტიური უსაფრთხოებასთან და თავდაცვასთან ასევე შეტანილი იქნება განრიგში.

სხვა მნიშვნელოვანი პრობლემა დაკავშირებულია დემოკრატიის პრობლემასთან, ვინაიდან ჩვენ ვიცით, რომ დემოკრატიის გაფართოება თავის მხრივ ქმნის მოსახერხებელ ნიადაგს პოლიტიკაში გლობალიზაციის პროცესების განვითარებისთვის. ამ მხრივ მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, მსოფლიოში

დემოკრატიული საემლწიფოების თანდათანობითი ზრდა. მაგალითად მეორე მსოფლიო ომის დროს 13 სახელმწიფო ითვლებოდა დემოკრატიულ სახელმწიფოდ, 60-იანი წლების დასასრულის შემდეგ - 37 დემოკრატიული სახელმწიფო და დღევანდელი მსოფლიოში არის 90 სახელმწიფო, რომელიც თავისუფლების სახლის (Freedom House) მონაცემების მიხედვით არიან თავისუფალი ქვეყნები.

თუმცა, აღსანიშნავია, რომ მსოფლიო პოლიტიკურ რუკაზე არის 200 სახელმწიფო, სადაც უმრავლესობა თავისუფლების სახლის (Freedom House) მონაცემების მიხედვით არის ნაწილობრივ თავისუფალი და ავტორიტარული. ასევე მნიშვნელოვანია ითქვას, რომ მსოფლიოს მოსახლეობის ნახევარში მეტი ცხოვრობს ანტი-დემოკრატიულ პირობებში და ეს პრობლემა დემოკრატიული ინსტიტუტების განვითარებას სერიოზულად აფერხებს, ასევე ხელს უშლის სახელმწიფოებს შორის თანამშრომლობას, ვინაიდან ჩვენ ვიცით, რომ რაც უფრო დემოკრატიულია მსოფლიო, ის მით უფრო დაცულია და უნდა აღინიშნოს, რომ საერთაშორისო ურთიერთობებში არსებობს ძირითადი ფორმულა, რომლის მიხედვითაც დემოკრატია ერთმანეთს არ ებრძვის.

საჭიროა განხილული იქნას საქართველოს როლი და ადგილი საერთაშორისო სისტემაში, ვინაიდან ხანგძლივი დამოკიდებულების შემდეგ, 15 საუკუნის დასასრულიდან, სადაც გამონაკლისი იყო 1918-1921, საქართველომ მოახერხა, რომ მოეპოვებინა დამოუკიდებლობა. თუმცა აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ ამ პერიოდში საქართველომ ისევ დაკარგა თავისი დამოუკიდებლობა, ვინაიდან გლობალური პროცესები პოლიტიკის დონეზე საკმაო სუსტი იყო და საქართველომ ვერ მოახერხა რომ გამხდარიყო გლობალური სამყაროს ნაწილი.

მაგალითად ამ პერიოდში საქართველო არ იქნა მიღებული ერების ლიგაში (League of Nations).

1991 წელს, როდესაც საქართველომ მოიპოვა დამოუკიდებლობა, სახელმწიფო მეტნაკლებად გახდა გლობალური პროცესების ნაწილი, ვინაიდან 1992 წლიდან საქართველო 100 -ზე მეტი საერთაშორისო ინსტიტუტის წევრი გახდა, რამაც ხელი

შეუწყო საქართველოს ინტეგრაციას საერთაშორისო საზოგადოებაში. აღსანიშნავია, რომ საქართველო საერთაშორისო საზოგადოების სრულუფლებიანი წევრი გახდა.

ძალიან მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ საქართველოს მიზანია დაამტკიცოს, რომ ნატოს ან ევროკავშირის წევრობა არ უნდა მხოლოდ საკუთარი მიზნებისთვის და სარგებლისთვის, მაგალითად იყოს ნატოს დაცვის ქვეშ. ამავდროულად საქართველო მზად არის, რომ სარგებელი მოუტანოს ნატოსა და ევროკავშირის ქვეყნებს, რაც გამოხატულია სამშვიდობო ოპერაციებით კოსოვოში და მოგვიანებით სამშვიდობო ოპერაციები ნატოს სხვა წევრ ქვეყნებთან ერთად ირანის ტერიტორიებზე.

რაც შეეხება ევროკავშირის ურთიერთანამშრომლობა ვითარდება საქართველოს სამხედრო ძალების აქტიური ჩართულობით მალისა და ცენტრალური აფრიკის ტერიტორიებზე სამშვიდობო ოპერაციებში. აღსანიშნავია, რომ ევროკავშირი საქართველოს დამოუკიდებლობის და უსაფრთხოების მთავარი გარანტიაა, ვინაიდან ჩვენ გვაქვს ევროკავშირის მაგალითი, როდესაც ის მონიტორინგს აკეთებს საქართველოს ოკუპირებულ ტერიტორიებზე.

მიზნები/მისწრაფებები

1. თეზისის ერთ-ერთი მთავარი მიზანია, რომ გამოიკვლიოს ის ძირითადი პრობლემები, რომელიც დაკავშირებულია პოლიტიკაში გლობალიზაციის პროცესებთან, რომლებიც თავის მხრივ დაკავშირებულია ქვეყნის საერთაშორისო ურთიერთობებზე, საერთაშორისო სამართალზე და არასამთავრობო და საერთაშორისო ნსტიტუტების გაზრდასთან.

2. კვლევის მიზანი არ არის რომ მხოლოდ წარდგენილი იქნას თეორიები გლობალიზაციის შესახებ ან დაამტკიცოს, რომ მიუხედავად უარყოფითი ასპექტებისა, ზოგადად იგი არის დადებითი ფენოენი, არამედ კვლევის მიზანია გაანალიზოს გავლენა იმ ზრდადი სოციალურ-ეკონომიკური და პოლიტიკური ურთიერთკავშირის, რომელიც გამოწვეულია გლობალიზაციის პროცესებისგან, იმ განვითარებად ქვეყნებში, რომელიც კვლავ ცდილობენ განსაზღვრონ თავიანთი ადგილი საერთაშორისო პოლიტიკურ სისტემაში.

3. კვლევის მიზანია რომ გაანალიზებული იქნას ის გავლენები, რომელიც გამოწვეულია გლობალიზაციის პროცესების შედეგად საქართველოში პოლიტიკის სფეროში.

კვლევის შეკითხვა : გლობალიზაციის ასპექტების გაანალიზების მიზნით, უნდა გავითვალისწინოთ შემდეგი კითხვა: რა არის გლობალიზაციის პროცესის მთავარი მახასიათებლები პოლიტიკის სფეროში და როგორ აისახება ეს პროცესი საქართველოზე.

ჰიპოთეზა: მრავალი ექსპერტის აზრით, გლობალიზაციის პროცესს, მათ შორის პოლიტიკის დარგში, აქვს პოზიტიური და უარყოფითი შედეგები და აუცილებელია პოლიტიკური ინტეგრაციის ძირითადი საკითხების ღრმა ანალიზი სხვადასხვა ასპექტებზე დაყრდნობით და ზემოთ მოყვანილი დადებითი ფაქტორების დასადგენად დეტალური ღრმა ანალიზი რომელიც მშვიდობისა და სტაბილურობის გარანტია მსოფლიოში და დამტკიცება იმისა, რომ ეს ყველაფერი დადებითად აისახება საქართველოს ეროვნულ ინტერესებზე.

მეთოდოლოგია. კვლევის დროს გამოყენებულია ინტერდისციპლინალური მეთოდი, რომელიც გამოხატულია ლიტერატურის მოპოვებაში შედგომი ანალიზების წარსადგენად. აღნიშნული ლიტერატურა დაკავშირებულია საერთაშორისო ურთიერთობებთან, კონფლიქტების შესწავლასთან, სამართლებრივ მეცნიერებებთან, ისტორიასთან ,ეკონომიკასთან და ა.შ.კვლევა ძირითადად ფოკუსირებულია თვისობრივ მეთოდზე,მარამ ამავედროულად მუშაობის პერიოდში სხვადასხვა სტატისტიკური მონაცემებიც იქნება გამოყენებული. კვლევის დროს გამოყენებული იქნება ინტერდისციპლინარული მეთოდები, რომელიც აისახება სხვადასხვა ლიტერატურის შემდგომ ანალიზისა და ინტერვიუების ჩატარებაში. კვლევა მოიცავს რაოდენობრივ თვისობრივ მეთოდებს.

კვლევის სიახლე: დისერტაციის დროს, გაანალიზდება და წარმოდგენილი იქნება მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყნებსა და რეგიონებში პოლიტიკურ დონეზე გლობალიზაციის ასპექტების შედეგები.

პირველ ეტაპზე გამოკვლეული იქნება გლობალიზაციის პოლიტიკური მიზეზები, მათ შორის საერთაშორისო რეჟიმების ფუნქციონირება, საერთაშორისო სამთავრობათაშორისო და არასამთავრობო ორგანიზაციები და საერთაშორისო სამართლის პრინციპები და ძირითადი პროცესები, რომლებიც განსაზღვრავენ გლობალიზაციას პოლიტიკურ დონეზე 21-ე საუკუნეში. პირველად ჩატარდება ეროვნული ყოვლისმომცველი კვლევა საქართველოს მოქალაქეების დამოკიდებულება გლობალიზაციის პროცესისადმი.

თეორიული ღირებულება: გლობალიზაციის პოლიტიკური ასპექტები გაანალიზდება საერთაშორისო ურთიერთობების თეორიების ძირითად მიმართულებებზე. უპირველეს ყოვლისა, ლიბერალიზმი და რეალიზმი და ინგლისური სკოლა.

თავი 1. ლიტერატურული მიმოხილვა

სადოქტორო დისერტაციის შესრულების დროს მრავალი წყარო, დაარქივებული დოკუმენტაცია, სამთავრობო რეზოლუციები და სტატისტიკური მონაცემები იქნა გამოყენებული. უამრავი წყაროა ხელმისაწვდომი გლობალიზაციის პოლიტიკური ასპექტების შესახებ 21-ე საუკუნეში, რომელიც საშუალებას იძლევა, რომ ჩავატაროთ ობიექტური და სრულყოფილი კვლევა. ქართული თუ უცხოური წყაროებზე დაყრდნობით, თემა გაჯერებულია ღირებული ინფორმაციით, რომელიც ეხება გლობალიზაციასა და პოლიტიკას.

თავი 2. გლობალიზაციის თეორიული ასპექტები და საერთაშორისო ურთიერთობები

გლობალიზაციის განმარტება განსხვავდება ეკონომიკური, ტექნოლოგიური თუ სოციალურ-კულტურულ გადმოსახედის მიხედვით. ქჰორის განმარტების მიხედვით ეს არის პროცესი, რომელიც დიდი ხნის განმავლობაში მიმდინარეობს მესამე მსოფლიოს ქვეყნებში და მას ქვია კოლონიზაცია. (1995,16).

საბჭოთა ძალების მიხედვით, გეოგრაფიის ან ნაციონალურობის პოლიტიკური, ეკონომიკური და კულტურული აქტივობების ინტეგრაციამ დაანაწევრა ხალხი.

გლობალიზაცია ერთი ნაწილისთვის აღქმულია როგორც ლიბერალური ეკონომიკის პრინციპების განმახორციელებელი. ამ ეკონომიკურმა პროცესებმა ტრადიციული

სახმელწიფოები გახადეს ეკონომიკური ერთეულები. ამის მიხედვით სახელმწიფოები კარგავენ ავტორიტეტს ისეთ ზესახელმწიფო ინსტიტუტებთან, როგორცაა საერთაშორისო სავალუტო ფონდი და ეროკავშირი.

გლობალიზაციის შესახებ მეორე ხედვა სკეპტიკურია ამ მტკიცებულებების შესახებ. ეს სკეპტიკოსები ამტკიცებენ, რომ მსოფლიოს მთავარი ეკონომიკა აღარ არის ისეთი ინტეგრირებული, როგორც პირველ მსოფლიო ომამდე იყო. ისინი ასევე აღიქვამენ ჩრდილოეთ - სამხრეთ ღრვეულს როგორც გლობალიზაციის ზრდას.

მესამე მოსაზრება აღიქვამს გლობალიზაციას უფრო სიღრმისეულად ვიდრე სკეპტიკოსები.

ამ ქვე - თავის მიზანია შეადაროს მოსაზრებები და მტკიცებულებები რეალიზმის, ლიბერალიზმისა და ინგლისური სკოლის მიხედვით. აღსანიშნავია, რომ რეალიზმს თავისი ინტელექტუალური ფესვები უძველესი საფერძნეთიდან აქვს. ის ასევე გავრცელებულია დასავლეთ მსოფლიოში, ინდიასა და ჩინეთში. დისკუსიები ძალის პოლიტიკის შესახებ დაიწყო ინდური შეთანხმებების შემდეგ. თანამედროვე რეალიზმი მეორე მსოფლიოს ომის წინა დღეს გამოჩნდა, როდესაც დომინირების რწმენა და ადამიანის ბუნების ინტერესები შეეჯახნენ ერთმანეთს. აღსანიშნავია, რომ ათწლეულის წინ ამ რწმენამ გააერთიანა უამრავი ქვეყანა რომ მოეწერათ ხელშეკრულებაზე ხელი რომელსაც ერქვა „Kellogg-Briand“. ამ ხელშეკრულებამ კიდევ ერთხელ გამოაცხადა, რომ ომი ნაციონალური პოლისის მთავარი იარაღი იყო. გლობალიზაციაზე და გლობალიზაციის პოლიტიკურ ასპექტებზე საუბრისას აღსანიშნავანია განვიხილოთ ნეორეალიზმი. ნეორეალიზმი არის სახელმწიფო ქცევის თეორიული ანგარიში, რომელიც განპირობებულია შესაბამისი ძალების განსხვავებებით, გლობალურ იერარქიაში, როელიც გამოწვეულია სამხედრო ძალების გადანაწილებით სხვა ფაქტორების ნაცვლად, როგორებიცაა მათი ღირებულებები, მთავრობის ტიპები ან საშინაო გარემოებები(Kegley Jr. and Blanton, 2010-11).

ლიბერალიზმი „რეალიზმის უძლიერეს გამოწვევად“ (Caporaso 1993, p.465) არის მოხსენებული. რეალიზმის მსგავსად, მასაც აქვს ფილოსოფიური საფუძვლები. ლიბერალიზმი ყურადღების ქონის გარანტიებს იძლევა, ვინაიდან ის ლაპარაკობს ისეთ საკითხებზე, რომლებსაც რეალიზმი არ ითვალისწინებს, მაგალითად საშინაო

პოლიტიკის გავლენა, ეკონომიკური დამოუკიდებულობის შედეგები, გლობალური ნორმების როლი და ეკონომიკური ურთიერთდამოკიდებულობის ინსტიტუტები.

რამდენიმე ლაკონური იდეა გვაძლევს ამომწურავ განმარტებას ლიბერალიზმის შესახებ:

1. შეხედულებების შეცვლის საჭიროება, რომელიც გავლენას ახდენს კაცობრიობის ერთიანობაზე იმათთვის, ვინც ზეგავლენა მოახდინა დამოუკიდებელი სოვერენიტეტული სახელმწიფოების ადგილობრივ ნაციონალურ ლოიალურობაზე.
2. ინდივიდუალების მნიშვნელობა - მათი კეთილშობილება და ფუნდამენტური თანასწორობა ისტორიის მანძილზე.
3. იდეების ძალის გამოყენება- განათლება ზრდის მსოფლიო საზოგადოების აზრს ომის წინააღმდეგ.

ინგლისური სკოლა ასევე მოიცავს მნიშვნელოვან ფაქტორებს, როგორცაა ურთიერთანამშროლობა, რომელიც დაფუძნებულია საერთაშორისო კონვენციის პრინციპებზე და სავალდებულოა სხვადასხვა ერებისთვის.

საერთაშორისო ურთიერთობების თეორია, თავის მხარდამჭერების მიერ ყოველთვის აღქმულია საერთაშორისო სისტემის თანხლებით. სისტემის კონცეპცია უფრო მნიშვნელოვანი და ნაკლებად პრობლემატურია: ის მარტივად ითხოვს ჩვენგან რომ ვაღიროთ ზედაპირის შემოხაზულობა სახელმწიფოებს შორის შეთანხმების დაუფლებით, რომელიც განსაზღვრავს როგორც მათ, ასევე სხვის მოქმედებებსაც. ბუღლი, რომლის დამოკიდებულება სისტემისა და საზოგადოების შორის ურთიერთობის მიმართ ძალიან ფრთხილია, აღიარებს საერთაშორისო საზოგადოების ბუნდოვან დამახასიათებელს.

თავის დასკვნა

ამ თავის მთავარი მიზანი იყო, რომ წარედგინა შედარებითი ანალიზი გლობალიზაციის პოზიტიური და ნეგატიური ასპექტების შესახებ პრაქტიკაში. მოწინავე საერთაშორისო ურთიერთობების თეორიები - რეალიზმი, ლიბერალიზმი და ინგლისური სკოლის მაგალითზე.

თავი 3. გლობალიზაციის პოლიტიკური ასპექტების ძირითადი მახასიათებლები

საერთაშორისო რეჟიმები, ხშირ შემთხვევაში, ფორმირდება მაშინ, როდესაც, სახელმწიფოებს სჭირდებათ ქცევის ნორმები ერთი საკითხის ირგვლივ. მაგალითად ტელეკომუნიკაციის შეთანხმება ქვეყნებს შორის, უნდა ყოფილიყო ბევრი მრავალხრივი შეთანხმებების მმართველობის ქვეშ, რომლის ადმინისტრირება მსოფლიოში იქნებოდა. რეჟიმი როგორცაა ITU -ი , რომელიც ამავედროულად მუშაობს როგორც ფორუმი რადგან ეფექტური სტარდარტები დაუყენოს ტელეკომუნიკაციებს ქვეყნის გარეთ. საერთაშორისო ბიოლოგიური იარაღის კონვენცია ასევე, წარმოადგენს საერთაშორისო რეჟიმების მაგალითს. მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, საერთაშორისო რეჟიმების რაოდენობა დრამატულად გაიზარდა და დღეისდღეობით, რეჟიმები საერთაშორისო ურთიერთობების თითქმის მთელ ასპექტს მოიცავენ. ბევრი მკვლევარი მიიჩნევს, რომ რეჟიმებში მმართველის არსებობა ძალიან მნიშვნელოვანია. ამას ქვია მმართველობითი სტაბილურობის თეორია. მაგრამ ასევე აღსანიშნავია, რომ თუ მართველი იყენებს თავის ძალაუფლებას, რომ შექმნას რეჟიმები, შემდგომში მათმა მომორებამ შეილება ხელი შეუშალოს რეჟიმების ეფექტურ ფუნქციონირებას.

სპარსეთის ომმა კოლექტიური უსაფრთხოების მოსაზრებას ახალი ელფერი შესძინა. ფართოდ ცნობილია, რომ სუპერ სახელმწიფოებს შორის ურთიერთობის გაუმჯობესებამ, ხელი შეუწყო დაპირისპირების შეწყვეტას სახელმწიფოებს შორის, რომელიც არ აძლევდა გაეროს ორგანიზაციას საშუალებას, რომ შეესრულებინა თავისი სურვილი თავდაცვის სფეროში. აღსანიშნავია რომ საერთაშორისო ქმედებებმა ერაყში ცხადო, რომ კოლექტიური უსაფრთხოება შეიძლება, რომ წარმატებულად იყოს განხორციელებული სხვადასხვა ეფექტური გზებით. სხვა მაგალითად შეგვიძლია მოვიყვანოთ ანტი ტერორისტული ოპერაციები ავღანეთში და ISAF-ის მისია, ან 60 სახელმწიფოსგან შემდგარი კოალიცია ტერორისტული ორგანიზაციის ISIS-ის წინააღმდეგ საბრძოლველად შუა აღმოსავლეთში.

ჩვენ ვცხვრობთ ურთიერთდამოკიდებულ ქვეყანაში. ეს პოპულარული ფრაზა გამოხატავს ფართოდ გავრცელებულ გრძნობებს, რომელიც არ არის კარგად

განაალიზებული, მაგრამ გამოხატავს მოსაზრებას, რომლის მიხედვითაც მსოფლიო იცვლება. ნაციის სიძლიერის შესწავლა სულ უფრო და უფრო რთული ხდება. ჰენრი კისინჯერი, რომელიც კლასიკური ტრადიციების მიმდევარია, განაცხადა, რომ „საერთაშორისო საკითხების ტრადიციული განრიგი, რომელიც მოიცავს ძალთა თანასწორობას უძლიერეს სახელმწიფოებს შორის და ნაციათა უსაფრთხოებას, აღარ განსაზღვრავს ჩვენს დაცვას და შესაძლებლობებს. აღსანიშნავია, რომ ჩვენ შევდივართ ახალ ეპოქაში.

ძველი საერთაშორისო მოდელები დანგრეულია. მსოფლიო გახდა ურთიერთდამოკიდებული ეკონომიკაზე, კომუნიკაციაზე და ადამიანის მისწრაფებებზე.

თავი მიზნად ისახავს, რომ დეტალური პასუხი გასცეს შემდეგ მნიშვნელოვან შეკითხვებს: არის თუ არა ზემოთ აღნიშნული ცვლილებები რადიკალური? როგორი სახის დამახასიათებელი თვისებები გააჩნია პოლიტიკას, როდესაც ეკონომიკური ურთიერთდამოკიდებულება არის ძალიან ფართოდ გავრცელებული? სტატიაში ასევე განაალიზებულია კომპლექსური ურთიერთდამოკიდებულობის მთავარი დამახასიათებლები.

თავი ასევე მოიცავს რეალისტური თეორიის მიდგომების ანალიზს კომპლექსური ურთიერთდამოკიდებულობის თეორიისადმი და გადმოგვცემს ურთიერთდამოკიდებულების თეორიის ახალ მნიშვნელოვან რიტორიკას.

თემაში მიმოხილულია ნაციონალური და კოლექტიური უსაფრთხოების ძირითადი ასპექტები და მრავალმხრივ მოქმედებიანი არხების არსებობის მნიშვნელობა.

რეალისტებისთვის საერთაშორისო პოლიტიკა, მსგავსად სხვებისა არის ბრძოლა ძალაუფლებისთვის, მაგრამ თუ შევადარებთ მას საშინაო პოლიტიკასთან ჩვენ აღმოვაჩინებთ, რომ, ორგანიზებული დარღვევები არის წამყვანი საერთაშორისო პოლიტიკურ სისტემაში.

მნიშვნელოვანია განვიხილოთ რეალისტური მოსაზრების სამი მთავარი მახასიათებელი:

1. სახელმწიფოები, როგორც ინდივიდუალური ერთეულები არიან მთავარი აქტორები მსოფლიო პოლიტიკაში. ამ მოსაზრებს აქვს თავისი განშტოებები: სახელმწიფოები არიან გაბატონებულები და მოქმედებენ როგორც განუყოფელ ერთეულებად.
2. რეალისტური კონცეფციის მიხედვით ძალაუფლება ძალიან მნიშვნელოვანია. პოლიტიკური ძალაუფლების მოპოვებისთვის ძალის ან მუქარის გამოყენება ყველაზე ეფექტური საშუალებაა.
3. მესამე მოსაზრება გამომდინარეობს მეორედან. რეალისტები აღიარებენ მსოფლიო პოლიტიკის იერარქიულობას, სადაც სამხედრო პრობლემების უსაფრთხოება მოწინავეა.

საჯარო საერთაშორისო სამართალი მოიცავს საკითხებს, რომლებიც დაკავშირებულია სამთავრობო ურთიერთობებთან შიდა სამთავრობო ორგანიზაციებთან თუ არასამთავრობო ორგანიზაციებთან, ასევე მრავალ ფუნქციურ კორპორაციებთან. მკვლევართა ნაწილი მიიჩნევს, რომ ჩვენ უნა გამოვიყენოთ ფრაზა მსოფლიო სამართალი, რომ ავლწეროთ პირადულისა და საჯაროს არევა ერთმანეთში, გგანვიხილოთ საშინაო და საერთაშორისო ტრანზაქციები, სადაც საჯარო საერთაშორისო სამართალი არეგულირებს პროცესებს გლობალურ დონეზე.

დიპლომატიის მიხედვით საერთაშორისო სამართალი არის ის რომელსაც სუსტი სახელმწიფოები არ ემორჩილებიან და სამართლიანობის აღდგენა ძალდატანებით ხდება. ეს განსაკუთრებით მართებულია მაშინ, როდესაც ხდება მშვიდობისა და უსაფრთხოების მხრივ პროცესების გაურესება. როდესაც სახელმწიფოები ერთვებიან შეიარაღებულ კონფლიქტებში, საერთაშორისო სამართლის კრიტიკა მწვავედება.

დასკვნა:

აღნიშნულ თავში განხილული იქნა ძირითადი ასპექტები, რომელიც ხელს უწყობს გლობალურ პროცესებს პოლიტიკის სფეროში. აღსანიშნავია რომ ეს ყველაფერი მჭიდროდ არის დაკავშირებული საერთაშორისო რეჟიმებთან, ურთიერთდამოკიდებულობის თეორიასთან და საერთაშორისო სამართლის პოზიტიური და ნეგატიური ასპექტების განხილვასთან.

თავი 4. საერთაშორისო საზოგადოება

იდეა საერთაშორისო საზოგადოების შესახებ, დაკავშირებულია ჰუგო გროტიუსთან (1583-1645) , რომელიც წარმოშობით ნიდერლანდებიდან იყო. აღსანიშნავია, რომ, ჰუგოს სამყარომ შექმნა იდეა საერთაშორისო ურთიერთობებისთვის, რომელიც არეგულირებს სახელმწიფოთა შორის ურთიერთობებს და იმ ურთიერთობებს, რომლებიც ამ საზოგადოების წევრები არიან. გროტიუსის მიხედვით, პოტენციური სოლიდარობის გრძობა არსებობს საერთაშორისო საზოგადოების წევრებს შორის და საერთო ეკონომიკა, სავაჭრო ინეტრესები, და დიპლომატია მათ მოუტანს მეგობრულ ურთიერთობებს. იგივე წყაროს მიხედვით, ხალხს ექნება საერთო ქცევის წესები და ახალი კანონი დამტკიცდება რათა გააკონტროლოს სახელმწიფოთა შორის ურთიერთობები. თუ გავითვალისწინებთ ჰუგოს აზრს, ომი სისულელეა და საბოლოოდ ხალხი მაინც გამოუცხადებს ომს - არა!

როგორ განვითარდება თანამედროვე საერთაშორისო საზოგადოება? როგორ იქნება ის მომავალში? ე. ლუარდი გვთავაზობს 5 ძირითად შესაძლო ვარიანტს, თუ როგორი შეიძლება საზოგადოება იყოს მომავალში.

1. ტრანსნაციონალური- ამ სახის საერთაშორისო სისტემაში, თანამედროვე მსოფლიოში ერთი დამაბულობა იქნება ინტენსიური რომელიც გულისხმობს შეასუსტოს სახელმწიფო საზღვრების მნიშვნელობა. ტრანსაციონალური პროცესები იქნება გაბატონებული. ამავდროულად ტერორიზმი შეიძლება განვითარდეს, რომელიც როგორც მოგეხსენებათ ყველაზე გლობალურ საფრთხეს წარმოადგენს მსოფლისოსათვის.
2. საერთაშორისო საზოგადოება- რომელიც განსხვავებული იქნება თანამედროვე საერთაშორისო საზოგადოებისგან. ეს განსხვავება გამოხატული იქნება საერთაშორისო ორგანიზაციების როლისა და ძალაუფლების გაზრდით. საერთაშორისო საზოგადოება შეიძლება გახდეს სამინისტრო ორგანო. მსგავსი ტიპის საერთაშორისო საზოგადოება შეიძლება განიხილოს როგორც ყველაზე მშვიდობიანი საზოგადოებად.
3. გავლენის სფეროს საზოგადოება - მსგავსი ტიპის საზოგადოების შემთხვევაში ძლიერმა სახელმწიფოებმა შეიძლება გავლენა მოახდინონ მსოფლიოზე და ამ

შემთხვევაში საერთაშორისო საზოგადოება შეიძლება განვითარდეს ამ მიმართულებით, სადაც წამყვან სახელმწიფოებს ექნებათ დომინანტური პოზიციები და გააკონტროლებენ მთელ მსოფლიოს.

4. რეგიონებისგან შემდგარი მსოფლიო - რეგიონალური ინტეგრაცია იქნება წამყვანი რათა კონცენტრირებული ვიყოთ რეგიონის დონეზე მაგალითად კონტინენტები რომელიც გულისხმობს სათავრობო სისუსტს საზოგადოებასა და პოლიტიკაში.
5. ღარიბისა და მდიდრის საზოგადოება - საერთაშორისო საზოგადოება დახასიათებული ტენდენციით, რომ ჩამოაყალიბოს მდიდარი და გაჭირვებული საზოგადოება.

როდესაც ვლაპარაკობთ საერთაშორისო საზოგადოების მთავარ მოთამაშეებზე, პირველ რიგში უნდა ვახსენოთ სახელმწიფოები. სახელმწიფოები საერთაშორისო ურთიერთობებში მთავარი მოთამაშეები არიან და როდესაც განვიხილავთ საერთაშორისო საზოგადოებას მნიშვნელოვანია აღინიშნოს მსოფლიოში სახელმწიფოების თანდათანობითი ზრდა. მაგალითად თუ მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ მსოფლიოში დაახლოებით დამოუკიდებელი სახელმწიფო იყო, დღეისდღეობით გაეროში შედის 193 სრულუფლებიანი წევრი, რომლებიც არიან სუვერენიტეტული სახელმწიფოები. ამ მხრივ, აღსანიშნავია, რომ სახელმწიფო ინსტიტუტები, რომლებიც ვალდებულები არიან სახელმწიფოს საგარეო და საერთაშორისო პოლიტიკაზე, წარმოადგენენ საერთაშორისო საზოგადოების ნაწილს, ვინაიდან მათ ფუნქციონირებაზე ბევრია დამოკიდებული საერთაშორისო ურთიერთობებში და შესაბამისად თანამშრომლობის ხელშეწყობა საერთაშორისო საზოგადოებაში.

თავის დასკვნა

დასკვნით ნაწლში უნდა აღინიშნოს, რომ ადამიანები თავად ქმნიან საოგადოებას, ადგილას სადაც თვითონ ცხოვრობენ. ასევე ადამიანი მთავარი მონაწილეა საერთაშორისო საზოგადოების შექმნაში. აღსანიშნავია, რომ ეს პროცესი სუსტი და პატარა სახელმწიფოებისთვის ძალიან რთულია, ვინაიდან თუ საერთაშორისო სისტემა ანარქიულია ან საერთაშორისო საზოგადოება ან ინსტიტუტი სუსტი, მაშინ ძალიან რთულია შეინარჩუნო სახელმწიფო სუვერენეტიტობა.

ადამიანობა მიისწრაფვის, რომ იცხოვროს ისეთ მსოფლიოში სადაც სამართალი იბატონებს, ისინი ეძებენ ადგილს სადაც არ იქნება ომი და კონფლიქტი. პოზიტიური და ნეგატიური ფაქტორების გათვალისწინებით საერთაშორისო საზოგადოების განვითარებასთან დაკავშირებით ჩვენ შეგვიძლია პესიმისტური და ოპტიმისტური სცენარების შედარებითი ანალიზი გავაკეთოთ. პესიმისტური სცენარ წარდგენილი იყო წინა საუკუნის დასაწყისში, სამუელ ჰანინგტონის მიერ, რომელსაც არ სჯეროდა გლობალიზაციის შემდგომი პროცესების და საერთაშორისო საზოგადოების კონსოლიდაციის გაძლიერების, ვინაიდან სამუელი ამტკიცებდა, რომ იმ პერიოდისთვის არსებობდა რვა განსხვავებული ცივილიზაცია და უმრავლესობა წარმოადგენდა ანტი-დასავლურ ცივილიზაციას, რომლებიც გაერთიანდნენ დასავლეთის წინააღმდეგ. სამუელმა თავისი განაცხადით „დასავლეთი და შემდეგ დანარჩენი“, გამოყო დასავლეთი სხვა ცივილიზაციებისგან.

ოპტიმისტურ სცენარს რაც შეეხება, ჩვენ შეგვიძლია დავეყრდნოთ ფუკუიამას მოსაზრებას, რომელმაც თავის კვლევაში „ისტორიისა და საბოლოო კაცობრიობის დასრულება“- განაცხადა დემოკრატიის პერსპექტივების გაფართოების შესახებ. ჩვენ შეგვიძლია გავამართლოთ მისი მტკიცება, ვინაიდან მსოფლიოსდემოკრატიზაციის გათვალისწინებით, მსოფლიოში 90 თავისუფალი სახელწიფოა ტავისუფალი სახლის სტანდარტების მიხედვით.

თავი 5. საქართველოს როლი და ადგილი გლობალურ მსოფლიოში

საქართველომ დამოუკიდებლობის მოპოვების შემდეგ, მოახერხა რომ გამხდარიყო გლობალიზებული სამყაროს ნაწილი და თავისი თანამედროვე წვლილი შეიტანა საერთაშორისო ეკონომიკასა და პოლიტიკურ წყობაში. ასევე აღსანიშნავია ითქვას რომ საქართველო დღეისდღეობით ორმოცდაათზე მეტი საერთაშორისო სამთავრობოთაშორის ორგანიზაციის წევრია და მას აქვს დამყარებული დიპლომატიური ურთიერთობები 100-ზე მეტ სახელმწიფოსთან. აქვე აღსანიშნავა რომ საქართველოს წარმატება გლობალურ მსოფლიოში, დამოკიდებულია ქვეყნის რაციონალურ საგარეო პოლიტიკაზე.

თეზისის ამ ნაწილის მიზანია რომ წარადგინოს ის მნიშვნელოვანი საკითხები, რომელიც განაპირობებს საქართველოს, რომ აქტიურად იყოს ჩართული გლობალურ

პროცესებში გაანალიზოს ის ორმხრივი ურთიერთობები რომელიც მას გააჩნია ამერიკის შეერთებულ შტატებთან, ევროკავშირთან, ნატოსთან და რუსეთთან.

დასკვნა

ზოგადად, მსოფლიო პოლიტიკურ სივრცეში გლობალიზაციის კონცეფციისა და მუნდიალიზაციისა და პოლიცენტრიზმის პრინციპების, ეკონომიკური და პოლიტიკური ინტეგრაციის კონცეფციის საფუძველზე თანამედროვე სამყარო ტენდენციურია და მუდმივად მზარდი. პოლიტიკური ინტეგრაციის პროცესები საერთაშორისო ინტერსტატისა და არასამთავრობო ორგანიზაციების ჩამოყალიბებაში გამოიხატება.

ევროპაში ინტეგრალური პროცესები კარგად არის განვითარებული, განსაკუთრებით განვითარებული ქვეყნების ტერიტორიებზე, რომლებიც გაერთიანებულია ევროკავშირში. ადამიანების, საქონლისა და კაპიტალის თავისუფალ გადაადგილებაში პრაქტიკულად არ არსებობს ბარიერები. სხვადასხვა ქვეყანაში პოლიტიკური პარტიების ტრანსნაციონალური თანამშრომლობა უფრო და უფრო გაფართოვდა.

პოლიტიკურ პარტიების ლიდერები სხვადასხვა პოლიტიკური იდეოლოგიებით იცავენ ყველა ძალისხმევას საერთაშორისო დონეზე კონსოლიდაციას და კოორდინაციას. შეიქმნა ევროპის პარტიები - ევროპის სოციალისტური გაერთიანება, ევროპის სახალხო პარტია, ლიბერალური და დემოკრატიული პარტიების ფედერაცია, პროგრესული ევროპელი დემოკრატები და სხვა.

ყველა აღნიშნული ორგანიზაცია, კავშირები ან კორპორაციები მხარს უჭერენ მსოფლიო თანამეგობრობის ფარგლებში სახელმწიფოების ქცევის წესების შემუშავებას და დანერგვას. ისინი განსაზღვრავენ თანამშრომლობის პრინციპებსა და გზებს კონფლიქტების მოსაგვარებლად და ომების თავიდან ასაცილებლად, ასევე გლობალური ეკონომიკური ზრდის მეთოდების შემუშავებაზე და ა.შ. ცენტრალური ტენდენციები და რეგიონალიზაცია და გლობალიზაციის პროცესები გამოიხატულია სახელმწიფოებისა და ზოგადად საერთაშორისო პოლიტიკური სისტემის როლსა და ფუნქციებში. ცოტა ხნის წინ, პოლიტიკა (შიდა, უცხოური) განიხილებოდა, როგორც ეროვნული სახელმწიფოს ფუნქცია. ამჟამად, საერთაშორისო ურთიერთობების სფეროში სახელმწიფოები ერთმანეთთან თანამშრომლობენ ეროვნული ინტერესების

რეალიზაციისთვის. სწორედ ამ ინდივიდუალურ სახელმწიფოთა ერთიანობას წარმოადგენდა მსოფლიო თანამეგობრობა. თითოეუი სახელმწიფომ ცალკე ან თანამშრომლობით მოქმედებდა საკუთარი თავდაცვისა და უსაფრთხოების საკითხებზე დამოუკიდებლად. დღევანდელი სურათი განსხვავებულია, რადგან მთელი სამყარო ერთიანად ერთიანდება, მისი ნაწილები ერთმანეთთან მჭიდროდ არის დაკავშირებული. პოლიტიკოსების, ორგანიზაციებისა და მთავრობების უნარი, მოვლენების კონტროლი, გადაწყვეტილებების მიღება და მათი შესრულება, დამოკიდებულია არა მარტო მათი შესაძლებლობებისა და პრიორიტეტების შესახებ შიდა დონეზე, არამედ მათი უნარ-ჩვევების გათვალისწინებაზე საერთაშორისო დონეზე და მათზე ზეგავლენის მოხდენა.

ყურადღება უნდა მივაქციოთ იმ ფაქტს, რომ გლობალიზაციის ფაქტორი, მიუხედავად მისი მრავალფეროვნებისა, არ იძლევა პრობლემების გადაწყვეტას ტრადიციული, ოფიციალური მეთოდების საშუალებით (მოლაპარაკებები, დიპლომატიური ურთიერთობების დაწყების ან შეწყვეტა) რომლებიც გამოიყენება სახელმწიფო სტრუქტურებისა და ინსტანციების მიერ. ნავთობის, ყავის, რძის და ა.შ. ფასების გაზრდა ან შემცირება კონკრეტული სახელმწიფოს მიერ არ არის მიღებული, არამედ საერთაშორისო ორგანიზაციები (ოპეკი, ევროკავშირი და სხვ.). შიდა პოლიტიკურ დონეზე მოგვარებული საკითხები ადრე, ახლა იძენს საერთაშორისო პოლიტიკურ ხასიათს. შიდა და უცხოური პოლიტიკა დამახასიათებელია და ეს გამოვლინდა საზოგადოებრივი საქმიანობის ყველა მნიშვნელოვან სფეროში. აღსანიშნავია, რომ შიდა პოლიტიკური საკითხები ყოველთვის შეიცავს სპეციფიკურ საერთაშორისო კომპონენტს. შედეგად, ჩვენ ვიღებთ საყოველთაოდ აღიარებულ ნორმებს, ჩვევებითა და პოლიტიკური ხელისუფლების პრაქტიკაში საკმარისი არ არის იმისათვის, რომ ქვეყნებმა თავიანთი პრობლემების მოგვარება შეძლონ. არსებობს მოსაზრება, რომ სახელმწიფო, რომელიც წარმოადგენს საერთაშორისო პოლიტიკის ძირითად ან ერთ სუბიექტს, არ გააჩნია საკმარისი პოლიტიკური და ეკონომიკური ფორმა; ეს მხოლოდ დიდი ნაწილის ნაწილაკია, რომელსაც მსოფლიო პოლიტიკური და ეკონომიკური სისტემა ეწოდება. ყველა ეს პროცესი საშუალებას მოგვცემს, ვისაუბროთ "მსოფლიო სამყაროს ორი სამყაროს შესახებ": პირველი სუვერენული ეროვნული სახელმწიფოები

და მეორე, რომელიც მოიცავს არასამთავრობო ორგანიზაციებს, კავშირებს, კორპორაციებს და ა.შ. ინტერნაციონალიზაციის, ქვეყნისა და ხალხის ურთიერთდამოკიდებულება კონკურენციის გაძლიერებაა. ეკონომიკური გლობალიზაციის შესახებ სახელმწიფო რეაქცია საერთაშორისო ურთიერთობების გაფართოება იყო. მაგრამ ირონიულად, ეს თანამშრომლობა ეფუძნება მკაცრი კონტროლის პრინციპს ამ სახელმწიფოში, რომელშიც მოქმედებს ეს კომპანიები. სხვა შემთხვევაში, საერთაშორისო შეთანხმებების თანახმად, კომპანიებს არ აქვთ უფლება, არ შეასრულონ ეროვნული საზღვრების მიღმა. ეს კარგად ჩანს საბანკო სისტემაში, რომელსაც აქვს გლობალიზაციის მაღალი დონე. მას შემდეგ, რაც სიტყვას აქვს ტექნიკური და პოლიტიკური მნიშვნელობა, სხვადასხვა ჯგუფებს ექნებათ "გლობალიზაციის" განსხვავებული ისტორიები. ეკონომიკისა და პოლიტიკური ეკონომიკის სფეროში ზოგადად გამოყენება, მიუხედავად იმისა, რომ ეს არის სტაბილური ინსტიტუტების დაფუძნებული ქვეყნების შორის ვაჭრობის ზრდა, რამაც სხვადასხვა ქვეყნებში ფირმების დაყოვნება შესთავაზა საქონელსა და მომსახურებას მინიმალური შეხებით. ტერმინი "ლიბერალიზაცია" ნიშნავს ნეო-კლასიკური ეკონომიკური მოდელის მიღებას, რომელიც ეფუძნება ეკონომიკურ იურისდიქციებს შორის საქონლისა და მომსახურების შეუფერხებელ ნაკადს. ამან გამოიწვია ერების ექსპორტის სპეციალიზირება და ზეწოლა, რათა დასრულდეს დამცავი ტარიფები და ვაჭრობის სხვა ბარიერები. მე -19 საუკუნის ოქროს სტანდარტისა და ლიბერალიზაციის პერიოდს ხშირად უწოდებენ "გლობალიზაციის პირველი ერა". Pax Britannica- ისა და ვალუტის საქონლის გაცვლა-გამოცვლაზე დაყრდნობით, ამ ეპოქაში გაიზარდა ინდუსტრიალიზაცია. თეორიული საფუძველი იყო დავით რიკარდოს ნამუშევარი, შედარებითი უპირატესობა და ზოგადი წონასწორობის კანონი. არსებითად, ის ამტკიცებდა, რომ ქვეყნები ეფექტურად ვაჭრობდნენ და მიწოდების ან მოთხოვნის ნებისმიერ დროებით დარღვევას ავტომატურად გაასწორებდნენ. ოქროს სტანდარტის ინსტიტუტი გადავიდა ძირითად სამრეწველო ქვეყნებში დაახლოებით 1850-დან 1880 წლამდე, მიუხედავად იმისა, რომ სხვადასხვა ქვეყნები მართლაც ოქროს სტანდარტში იყო სადავო საკითხი. ეროვნული საზღვრები უფრო დიდი დაბრკოლებაა ღია ეკონომიკის გაფართოებაზე. დღეს ინტეგრაცია არასრულყოფილი რჩება, რადგან

ეროვნული საზღვრები ითარგმნება სავაჭრო ხარჯებით, მათ შორის მონეტარულ რეჟიმებთან განსხვავებით. პოლიტიკური საზღვრები გარე კონკურენტებისგან ბევრ საქონელს და მომსახურებას აფერხებს და, შესაბამისად, წარმოადგენს ინტეგრაციის პროცესში კრიტიკული ეგზოგენური ძალას. საზღვრები უფრო მცირეა ქვეყნებისთვის, ვიდრე მსხვილი ქვეყნები. რეგიონალური სავაჭრო შეთანხმებები შეარბილა ან, ზოგიერთ შემთხვევაში, გარეული საზღვრების გადალახვა. მიუხედავად იმისა, რომ ფინანსური ინტეგრაციის სიჩქარე ხაზს უსვამს ვალუტის კონსოლიდაციას და სუვერენული ქვეყნების დამოუკიდებელ თანასწორთა თანაფარდობის შემცირებას, მრავალმხრივი სავალუტო კავშირების ჩამოყალიბება ერთიანობის მიმართ თანაფარდობას უბიძგებს.

განვითარებულ ქვეყნებს შეუძლია საკუთარი თავის გაძლიერება, ისევე როგორ ეს მოახერხა ინდუსტრიულმა სამყარომ. თავისუფალი ბაზრები მუშაობდნენ დასავლეთიდან და დანარჩენი მსოფლიო უნდა მოაზროვნე იყოს. ეს არის საკამათო თეორია, ვინაიდან განვითარებული და განვითარებად სამყაროს შორის განსხვავება იზრდება. ბევრი ადამიანი მკაცრად აპროტესტებს გლობალიზაციას, რადგან ის ახდენს საზღვრების გარე ეფექტებს, და ეკონომიკის დატოვებას ტრანსნაციონალური კორპორაციების კონტროლში. გლობალიზაცია შეიძლება ძალიან კარგად მოჰყვეს ეროვნული საზღვრების გაუჩინარებას. მხოლოდ დრო გაიგებს, თუ ეს სისტემა იმუშავებს.

გიდიონ რახმანი ფინანსური დროის შესახებ წერს გლობალიზაციის პოლიტიკურ განზომილებებზე, რომ აღინიშნოს, რომ მსოფლიოში ყველაზე ღარიბი ამ პროცესების სარგებლობას არ იგრძნობს, პოლიტიკური მხარდაჭერა კვლავაც ხელს უშლის კაპიტალის, საქონლის, და იდეების, შემუშავება მომდევნო ტალღა პროტექციონიზმისათვის.

პოლიტიკური ლიდერები მთელს მსოფლიოში იბრძვიან, რომ შეინარჩუნონ კონსენსუსი, რომელმაც გახადა გლობალიზაცია შესაძლებელი. მაგრამ მათი ამოცანა უფრო რთულია. გლობალიზაცია შესაძლებელი გახდა პოლიტიკური ცვლილებით. მაგრამ რაც პოლიტიკამ გააკეთა, პოლიტიკამვე შეიძლება წაიღოს უკან .

ჰიპოთეზა დადასტურებულია ხარისხობრივი და რაოდენობრივი მონაცემების ანალიზის მეშვეობით, რომლებიც დადგენილია ინტერვიუებსა და ეროვნულ კვლევებში.

დისერტაციის ძირითადი შედეგები წარმოდგენილია შემდეგ პუბლიკაციებში:

Mkalavishvili, T. (2015). International Society. *Journal of Social Sciences*. Vol 4, Issue 2 pp .49-54

Mkalavishvili, T. (2015). Comparative Analysis of USA's Foreign Politics Toward Conflict Resolution in Kosovo and Abkhazia. *International Scientific Journal*. Vol 52, Issue 2. pp. 84-87

Mkalavishvili, T. (2016). The Role and Place of Georgia in the Globalized World. *Journal of Social Sciences*. Vol 5, Issue 1. pp.57-63